

Arrest
nr. 67 914 van 4 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE loco advocaat I. TWAGIRAMUNGU en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 26 oktober 2009 het Rijk binnen en diende op 27 oktober 2009 een asielaanvraag in. Op 27 april 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Tanzaniaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 22 juli 1975. U bent ongehuwd en hebt één dochter, P.M., geboren in februari 2000. Uw dochter verblijft momenteel bij haar moeder in Tanzania. U verklaart dat u in Tanzania een homoseksuele relatie had met I. Z.. Op dinsdag 6 oktober 2009 bracht u de nacht samen met hem door in zijn woning in Kinondoni B, Dar Es

Salaam. Midden in de nacht kwam echter een groep moslims, die de woning binnendrong en die jullie begon te slaan omdat ze niet konden aanvaarden dat twee mannen met elkaar sliepen. Ze verplichtten jullie poses aan te nemen en namen foto's van jullie. Uiteindelijk kwam de politie tussenbeide en werden jullie naar het ziekenhuis gebracht. Na twee dagen, op 8 oktober 2009, werden jullie overgebracht naar het politiekantoor van Oyster Bay. Op maandag 12 oktober 2009 werden jullie op borg vrijgelaten. De dag van de zitting voor de rechtbank werd bepaald op 4 november 2009. U keerde niet terug naar uw huis, maar trok bij uw zus in, uit angst voor represailles van de groep moslims. Op uw kapperszaak vertelde men u dat de groep moslims naar u op zoek was en u bedreigde. U vernam ook dat de vader van uw vriend in de laatste verkiezingen verkozen was en dat hij een gevaarlijk man was die er niet mee kon leven dat zijn zoon een homoseksueel zou zijn. U verliet uw land van herkomst op 25 oktober 2009. U kwam op 26 oktober 2009 in België aan, waar u op 27 oktober 2009 het statuut van vluchteling aanvroeg. U bent niet in het bezit van uw Tanzaniaanse identiteitskaart.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming. U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat u vervolging vreest door de gemeenschap en de overheidsdiensten omwille van de door u beweerde homoseksuele geaardheid, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen aan het Commissariaat-generaal te worden gemaakt. **Eerzijds dient vastgesteld te worden dat u uw beweerde homoseksuele geaardheid niet aannemelijk maakt. Ten eerste kunnen een aantal bedenkingen worden gemaakt bij uw verklaringen omtrent de 1 ontdekking en beleving van uw homoseksuele geaardheid.** Wanneer u gevraagd wordt vanaf wanneer u zich aangetrokken voelde tot mannen, antwoordt u dat het lang geleden op school is begonnen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U verklaart eveneens dat het toen niet zoveel voorstelde en dat het pas echt begon nadat u uw vriendin verliet en Z. ontmoette in 2006. Hij zou deze gevoelens terug bij u naar boven gebracht hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Wanneer u gevraagd wordt wanneer u met zekerheid wist dat u mannen verkoos, geeft u het moment aan toen u bij Z. was in 2006. U verklaart dat toen deze gevoelens helemaal naar boven kwamen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Op de vraag wat u toen voelde, zegt u dat het als normaal kwam, dat het is zoals seks hebben met een vrouw (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Dit laatste antwoord is niet echt overtuigend, laat staan doorleefd, te noemen gezien u uw homoseksuele geaardheid hierbij enkel linkt aan het seksuele aspect ervan en geen andere gevoelens of aspecten ervan ter sprake brengt. Bovendien is uw antwoord eveneens hoogst opmerkelijk gelet op de strafbaarstelling en het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst. Met uw antwoord lijkt u aan te geven dat u zonder al te veel problemen uw homoseksuele geaardheid aanvaardde hoewel u toch in een maatschappij leefde die homoseksualiteit niet echt toejuicht, zoals u trouwens zelf ook aangeeft tijdens het gehoor. Nergens brengt u overigens gevoelens van angst, vertwijfeling of onzekerheid ter sprake die toch verwacht mogen worden tijdens de ontdekking van een homoseksuele geaardheid in een homofobe omgeving. U verklaart bovendien dat u zich ook nog aangetrokken kan voelen tot vrouwen (zie gehoorverslag CGVS, p.9) terwijl u net eerder tijdens het gehoor vermeldde dat, tijdens de periode dat u met Z. samen was, u zeker was dat u mannen verkoos, en dat deze gevoelens voor mannen toen echt naar boven kwamen. Dit wat dubbelzinnige antwoord dat u zich desalniettemin ook nog tot vrouwen aangetrokken kan voelen, is dus niet echt overtuigend te noemen in het kader van uw asielrelaas. U verklaart eveneens nooit eerdere relaties te hebben gehad met andere mannen voor uw relatie met Z. (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U beweert zich ook nooit aangetrokken te hebben gevoeld tot andere mannen of jongens tussen 1993 en 2006 (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Uw verklaring hiervoor – dat u al iemand had en dat u zich slechts voor één persoon engageert – is niet echt overtuigend, gezien u eveneens verklaart dat uw relatie met Patricia een einde kende in 2001 of 2002, en u Z. heeft leren kennen in 2006 (zie gehoorverslag CGVS, p.9), wat zou betekenen dat u tussen 2002 en 2006 geen relatie heeft gehad. De reden die u dus opgeeft waarom u zich nooit eerder tot een man zou aangetrokken gevoeld hebben is hierbij dan ook ontkracht. Nochtans mag men van u in uw situatie toch verwachten dat u over dergelijke zaken, namelijk uw 'voorkeur' voor mannen of vrouwen, ernstig zou hebben nagedacht. Ook wat betreft uw beweerde eerste seksuele ervaringen met jongens tijdens uw schooltijd in 1992 en 1993, weet u niet te overtuigen. U kan geen namen geven van deze vrienden op school, terwijl het toch uw eerste ervaringen met jongens zouden geweest zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.9), en u brengt ook hier geen gevoelens ter

sprake ten opzichte van deze schoolvrienden, maar u heeft het enkel over kussen en over het feit dat jullie over seks praatten. Ook deze verklaringen zijn bijgevolg niet echt aannemelijk, noch doorleefd, in het licht van uw beweerde homoseksuele geaardheid. **Bovendien weet u niet te overtuigen wat betreft de situatie van homoseksuelen in uw land van herkomst.** Zo antwoordt u op de vraag wat de houding is van mensen ten opzichte van homoseksualiteit in uw land van herkomst dat u niet weet wat de mening van moslims is over dit onderwerp. U hoorde dat de christenen ertegen zijn, maar dat de moslims er nog heviger tegen gekant zouden zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Redelijkerwijze kan men verwachten van iemand die homoseksueel beweert te zijn en daarom zijn land van herkomst ontvlucht is, beter en concreter de houding van de samenleving ten opzichte van homoseksuelen te beschrijven. U verklaart eveneens ooit gehoord te hebben over veroordelingen van andere homoseksuelen (zie gehoorverslag CGVS, p.12), maar geeft hier verder geen concretere uitleg over. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u dan niet wist dat homoseksualiteit als een misdaad kan beschouwd worden, zegt u dat u het wel wist, maar dat u niet dacht dat er daadwerkelijk mensen zouden komen (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U beweert niet te weten dat het als zo'n grote misdaad beschouwd zou worden (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Tijdens het gehoor verklaart u op een bepaald moment echter eveneens dat u niet wist dat homoseksualiteit een misdaad was en dat er veel homoseksuelen in Tanzania zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Redelijkerwijze mag men van iemand die beweert homoseksueel te zijn en zelfs een homoseksuele relatie te hebben, op zijn minst verwachten dat hij al dan niet weet of dit gedrag als een misdaad beschouwd wordt in het land waar hij verblijft en woont, en dat hij kan inschatten wat de eventuele gevolgen van zulk gedrag kunnen zijn. Uit uw antwoorden op de vragen over homoseksualiteit in Tanzania blijkt echter eerder een desinteresse. U kent bovendien geen verenigingen of organisaties die opkomen voor rechten van homoseksuelen in Tanzania (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U beweert zelfs gehoord te hebben dat er een debat in het parlement zou hebben plaatsgevonden om iets te veranderen in de grondwet, dat ze eraan dachten het te erkennen, zoals het huwelijk (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Uit informatie waarover het CGVS echter beschikt blijkt dat de houding van de 2 Tanzaniaanse overheid zeker niet milder is geworden tegenover homoseksualiteit (zie informatie administratief dossier). Uw verklaringen betreffende de houding van de samenleving en de overheid ten opzichte van homoseksualiteit kunnen bijgevolg niet overtuigend genoemd worden. **Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde en gevreesde mogelijke gevolgen van uw beweerde homoseksualiteit. Anderzijds legde u nog een aantal bedenkelijke verklaringen af die van die aard zijn de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder te ondermijnen.** Zo verklaart u dat de problemen die geleid hebben tot uw vlucht uit Tanzania in het bijzonder verband hielden met de stiefvader van Z., S.Y., een imam en een vertegenwoordiger van de CCM (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U zegt dat het slecht zou zijn voor S.Y. en zijn reputatie wanneer zou uitkomen dat zijn zoon homoseksueel is (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Het is daarom opmerkelijk dat de vader van Z. een groep mannen zou sturen om jullie te betrappen en te mishandelen, om vervolgens foto's van jullie te maken terwijl jullie de liefde aan het bedrijven zijn, zoals u beweerde tijdens het gehoor, terwijl hij eigenlijk vooral wou vermijden dat bekend zou worden dat zijn zoon homoseksueel is. Wanneer u gevraagd wordt of door het sturen van een groep mensen om jullie te betrappen of door het aanspannen van een rechtszaak, niet juist bekend zou worden dat zijn zoon homoseksueel is, kan u hierop geen afdoend antwoord geven. Uw verklaring dat rechtszaken in Tanzania onbekend blijven, is op zich weinig overtuigend, zeker wanneer het over een onderwerp gaat dat zo gevoelig ligt als homoseksualiteit (zie gehoorverslag CGVS, p. 8), net zomin als uw algemene en vage uitspraak dat Afrikaanse politiek nu éénmaal zo is en dat ze altijd wel een uitweg vinden (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Het is bijgevolg niet aannemelijk, noch logisch dat de vader van Z. op deze wijze te werk zou gaan, indien hij daadwerkelijk wilde vermijden dat bekend zou worden dat zijn zoon homoseksueel is. Deze verklaringen ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. **Voorts** dient er te worden opgemerkt dat het op zich erg bevreemdend is dat u in Tanzania nooit op enige manier problemen zou hebben gekend omwille van uw homoseksuele geaardheid tot op de nacht van 6 oktober 2009, alhoewel u verklaart dat u Z. reeds ontmoette in 2006 en dat jullie een relatie hadden vanaf 2007. U slaagt er ook niet in hiervoor een verklaring te geven. U beweert zelfs op een bepaald moment tijdens het gehoor dat homoseksuelen zonder problemen kunnen leven in Tanzania, maar dat jullie probleem was dat de vader van Z. en de islamitische mannen, die jullie zouden aangevallen hebben, jullie in de problemen wilden brengen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Waarom jullie dan geen problemen kenden tot 6 oktober 2009, toen jullie plotseling aangevallen werden door een groep Islamitische mannen, blijft onduidelijk. U beweert bovendien deze mannen die jullie

aanvielen, niet te kennen. U beweert dat sommigen van deze mannen Z. wel kenden (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U meent eveneens achteraf gehoord te hebben dat deze mannen door de vader van Z. gestuurd werden (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Nadat u en Z. zouden zijn vrijgelaten op borg, beweert u nog telefonisch contact te hebben gehad met Z. (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Het is merkwaardig dat u niet meer informatie aan Z. zou hebben gevraagd over deze mannen die jullie hadden aangevallen, gezien uw verklaring dat volgens u sommigen van jullie belagers Z. kenden, en hij ze bijgevolg ook gekend moet hebben. Zeker omdat de bedreigingen uitgaande van deze groep mannen een van de redenen is waarom u uw land van herkomst beweert te zijn ontvlucht. Volgens uw verklaringen zouden deze mannen immers nog steeds naar u op zoek zijn, ook nadat u zou zijn vrijgelaten op borg (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Uw verklaringen omtrent uw belagers zijn derhalve niet overtuigend. U kunt **verder** ook in het geheel niet aangeven welke verdediging Z. voor de rechtbank opnam of van plan was op te nemen, wanneer jullie samen voor de rechtbank verschenen net voordat jullie op borg werden vrijgelaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Uw verklaring dat u dit niet wist omdat u de rechtbank reeds verlaten had toen Z. voor de rechtbank verscheen, is weinig overtuigend, gezien het belang van de positie voor uw eigen rechtzaak. Indien er voor de rechtbank inderdaad niet over gesproken werd, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zichzelf hierover zou informeren alvorens het land te verlaten. Het is eveneens bevreemdend dat u niet kan aangeven wat er met Z. gebeurde nadat jullie op borg werden vrijgelaten en dat u niet weet of hij zelf op de geplande rechtzitting verscheen. U beweerde immers met hem toch een relatie te hebben of gehad te hebben sinds 2007. **Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een 'vrees voor vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, weerhouden worden.** De door u in het kader van uw asielprocedure voorgelegde documenten kunnen tenslotte het bovenstaande niet wijzigen. 3 U legde op het Commissariaat-generaal meerdere documenten voor. Zo legde u uw kieskaart en twee VISA-kaarten voor. Uw identiteit en nationaliteit worden in deze echter niet in twijfel getrokken. U legde eveneens een internetartikel in het Swahili voor. Op de vraag of uw naam voorkomt in dit artikel, of namen van personen die u kent, antwoordt u echter negatief (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U verklaart dat het een artikel betreft dat zegt dat de wet in Tanzania homoseksualiteit kan bestraffen met een gevangenisstraf tot dertig jaar (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Het gaat bijgevolg om een algemeen artikel en heeft geen betrekking op uw persoonlijke situatie, en verandert dus niets aan bovenstaande vaststellingen. U overhandigde ook een internetartikel over een verkiezingsuitslag in Tanzania, maar ook in dit artikel komt geen naam van enige relevantie voor in het kader van uw asielrelaas. Ook dit artikel wijzigt bijgevolg niets aan voorgaande vaststellingen. U legde op 4 januari 2011 bovendien een arrestatiebevel tegen u gericht voor uitgaande van het 'district court' van het Kisutu district. Wanneer u echter tijdens het gehoor gevraagd wordt waarom dit arrestatiebevel uitgevaardigd werd door het Kisutu district, antwoordt u dat Kisutu in Kinondoni gelegen is en dat Kinondoni een van de drie 'mikowa's van Dar Es Salaam zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat Dar Es Salaam inderdaad uit drie districten bestaat, namelijk Kinondoni, Ilala en Temeke maar dat Kisutu echter onder het Ilala district valt, en niet onder het Kinondoni district zoals u foutief aanhaalt. Kisutu is bovendien ook geen district, zoals vermeld staat op het arrestatiebevel, maar een 'ward', wat een lager administratief niveau is (zie landeninformatie administratief dossier). Deze vaststellingen, samen met de bovenstaande die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds in twijfel trokken, ondermijnen eveneens de authenticiteit van dit door u voorgelegde document. Immers, van u mag verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van de feiten betreffende de door u reeds bijgewoonde en de u aanbelangende rechtszaak, zeker aangezien u beschikte over een advocaat en aangezien uw zus de zaak blijkbaar opvolgt. Bovendien beloofde u tijdens het gehoor op het CGVS dat u de achterzijde van het document zou bezorgen, wat u tot op heden naliet te doen. Voor wat betreft het laatste document dat u aan het Commissariaat-generaal bezorgde, namelijk volgens u een bewijs van de betaling van de borg waardoor u zou zijn vrijgelaten, kunnen ook enkele bedenkingen worden gemaakt. Dit document heeft allesbehalve een officieel overheidskarakter, maar is een document dat werd opgesteld door een advocaat in Tanzania, en kan bijgevolg evenmin in overweging worden genomen bij de beoordeling van uw asielaanvraag. Bovendien maakt het document gewag van juridische kosten 'legal fees', wat niet meteen of niet enkel refereert naar een borg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept de schending in van *“Artikel 1 A 2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen”* en van *“Artikelen 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”* en onderwerpt de motieven zoals weergegeven in de bestreden beslissing aan een inhoudelijke kritiek. Verzoeker voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat de middelen vanuit dit oogpunt zullen worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker verklaart Tanzania te zijn ontvlucht omdat hij er vervolging vreesde omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Indien verzoeker als tiener *“een eerste aantrekkingskracht voor jongens gevoeld”* had en ook al bleef dit *“onschuldig bij het kussen van jongens, maar hij had toen nog geen sex met een jongen”*, dan kan minstens verwacht worden dat verzoeker deze eerste manifestatie van zijn homoseksuele geaardheid overtuigend kan toelichten. Dit is niet het geval en verzoeker kent geen namen van de schoolkameraden met wie hij op internaat experimenteerde (gehoorverslag CGVS, p.9). Aangezien verzoeker toegeeft dat hij na deze “onschuldige” ervaringen gedurende zijn schooltijd zich nooit aangetrokken voelde tot mannen en kort daarop een relatie met een vrouw begon met wie hij een kind kreeg, ontkent hij zelf als jongeman tot andere mannen aangetrokken te zijn.

3.2. Aldus dient vastgesteld te worden dat verzoeker pas op éénendertigjarige leeftijd plots beseft dat hij homoseksueel of biseksueel is; er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker deze belangrijke evolutie en opmerkelijke wending in zijn leven uitvoerig kan toelichten. Het betreft immers een ingrijpende beslissing die zijn leven radicaal veranderde zodat minstens kan worden verwacht dat dit een weloverwogen keuze was. Dit is niet het geval. Verzoeker komt niet verder dan vage en weinig aannemelijke verklaringen aangaande de bewustwording van zijn geaardheid *“Het kwam als normaal, het is als sex hebben met een vrouw, het is bijna hetzelfde als met een vrouw”* (gehoorverslag CGVS, p.9), en beperkt zich louter tot seksuele handelingen en overnachtingen met zijn partner. Verzoekers bewering dat *“De Commissaris-generaal gaat ten onrechte uit van stereotypische vooringenomen houding over de wijze van beleving en ontdekking van homosexualiteit”* komt dan ook weinig overtuigend over nu hijzelf vaag en stereotiep blijft.

3.3. Aangezien verzoekers leeftijd kan eveneens worden verwacht dat hij over de jaren heen - en al zeker indien hij volhoudt van jongs af aan interesse in jongens te hebben - de situatie van de homoseksuele gemeenschap opvolgde, minstens weet hoe de Tanzaniaanse samenleving homoseksualiteit al dan niet tolereert. Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker de situatie van de homoseksuele gemeenschap in Tanzania slechts oppervlakkig kent, vage verklaringen aflegde op dit vlak en *“Ik weet niet wat moslims erover zeggen”* (gehoorverslag CGVS, p.12). Indien blijkt uit algemene informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de situatie van homoseksuelen problematisch kan zijn, relativeert verzoeker zelf echter de ernst hiervan *“er zijn vele homoseksuelen (...) ze leven gemakkelijk zonder probleem”* in Tanzania. Dergelijke uitspraken berusten niet op enige band met het homomilieu, noch tonen ze enige aandacht aan voor homoseksuelen. Dat verzoeker zelf zijn land van herkomst zou zijn ontvlucht omdat zijn homoseksualiteit er als een misdaad wordt beschouwd en hij hiervoor zelf werd vervolgd, kan dan ook niet overtuigen. Immers zou verzoeker, na zelf geconfronteerd te zijn met deze problemen, deze minstens met zijn partner moeten besproken hebben.

3.4. De inval van moslims in het huis van zijn partner, waarbij zij betrappt en aangevallen werden en wat ertoe leidde dat zij vervolgd werden omwille van hun homoseksualiteit kan aldus niet overtuigen. De bestreden beslissing stelt terecht dat ongeloofwaardig voorkomt dat een imam en vertegenwoordiger van de CCM die de homoseksuele geaardheid van zijn zoon wil verstoppen om zijn eigen reputatie niet te schaden, zou overgaan tot het aanspreken van meerdere mensen en het bevel geven om zijn zoon en diens partner te mishandelen en zelfs foto's van hen te nemen in compromitterende houdingen. Het verzoekschrift ontkent dat hij verklaard had “ *dat S.Y. de moslim mannen heeft gestuurd, zoals de commissaris-generaal beweert*” maar verzoeker zou wel “*achteraf*” gehoord hebben “*van zijn zus dat de moslim mannen [mogelijk] door S.Y. werden gestuurd om hen te betrappen en of een rechtszaak tegen hen te spannen*”. Aldus benadrukt verzoeker niet te weten wie hij vreest en stelt verzoeker derhalve zelf de grond van zijn vervolging en rechtstreekse aanleiding van zijn vlucht in vraag, wat de geloofwaardigheid van het asielrelaas slechts verder ondergraaft. Verzoekers verklaringen zijn over de gehele lijn een aaneenschakeling van bonte beweringen en ongerijmde verklaringen waarvoor hij geen verklaring heeft. Er kan dan ook bezwaarlijk enig geloof worden gehecht aan het asielrelaas.

Verzoeker beperkt zich voorts in zijn verzoekschrift tot het louter herhalen van zijn verklaringen, meent dat deze “*afdoende te noemen*” zijn, tracht de bevindingen van de commissaris-generaal te minimaliseren doch onderneemt geen ernstige poging om deze te weerleggen. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen. Verzoeker legt een “*gescande kopie*” van een arrestatiebevel neer (gehoorverslag CGVS, p.4). De Raad hecht echter geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Dat verzoeker geen originele stukken neerlegt, klemt temeer nu de commissaris-generaal verzoeker terecht verwijt dat de inhoud van dit document in strijd is met objectieve informatie, wat door verzoeker niet wordt betwist. Het document opgesteld door verzoekers Tanzaniaanse advocaat inzake de betaling van zijn borg betreft een eenzijdig stuk dat niet officieel noch objectief is, en heeft bijgevolg een zeer relatieve bewijswaarde. De door een asielzoeker neergelegde documenten dienen hoe dan ook te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas wat in casu, gelet op wat voorafgaat, geenszins het geval is. De kieskaart en visa-kaarten kunnen hoogstens verzoekers identiteit en bezit van visakaarten staven. Deze gegevens worden echter niet betwist door de commissaris-generaal. Het internetartikel heeft geen betrekking op verzoeker zelf en bevat derhalve enkel algemene informatie. Het volstaat echter niet louter te wijzen op algemene informatie inzake het land van herkomst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. In het verzoekschrift vraagt verzoeker geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Tanzania een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK